

rachu jeho při jeho prócowanjach tak derje kaž so hodžeše.

Wjacław měješe kaž wšě džěci hnydom wot małosće konje jara rady. Hdyž wón něhdže konja wuhlada, wón wšo ćisny, štož měješe w rukomaj, a běžeše bliže. Radzinec tohodla husto wulki strach wustachu, dokelž so bojachu, zo mohł jeho kón kopnyć, hdyž by jemu khrobły pachołk přejara blizko lěžl. Najwjětše wjesele bě, hdyž jeho pohonč na konja sadzi a tak z nim po dworje wokoło jěchaše.

Hdyž bě Wjacław něhdže dvě lěće pola Radzinec był a po tajkim nimale štyri lěta, mějachu Hanušec swjedžeń, kotryž běchu sebi hižo wjele lět přeli: mějachu mjenujcy křcizna. Po dołhim čakanju bě Bóh skónčnje jich próstwu wusłyšał a jim džowčičku darił. Wjesele, kiž přez to w jich domje nasta, čujachu tež wjesni ludžo sobu, přetož khudzi buchu wšitcy jara bohaće wobdarjeni. Radzinec nan bě kmótr, štož wjesele pola Radzinec hišće powjetši.

Pozdzišo mějachu Hanušec hišće hólčka. Wjacy džěci njedóstachu.

Wjacław běše, runjež starši, tola z Hanušec džěscómaj jara dobry přećel. Hdyž běštaj Hanka a Jurk tak trochu wotrostłoj, zo móžeštaj wonkach sobu wokoło běhać, běchu te tři džěci skoro přecy hromadže. Wosebje běštaj sebi Wjacław a Hanka hižo wot